

Kiss Károly:

Rabszolgakereskedelem 2.0

Amerika felfedezését követően az atlanti rabszolgakereskedelem során hozzávetőlegesen 12,5 millió fekete afrikait hurcoltak el és szállítottak át Amerikába, és közülük már az utazás során két millióan meghaltak. Ezek több, mint 90 százaléka a közép- és dél-amerikai spanyol és portugál gyarmatokra került, a maradék Észak-Amerikába. Az élenjárók ebben a portugálok, majd a hollandok, angolok és franciák voltak. Afrikában egész népeket irtottak ki, egész vidékeket tettek lakatlanná. Főként a cukornád- és a dohány-ültetvényeken dolgoztatták őket. A rabszolgakereskedelmet 1840-ben tiltották be, az Egyesült Államokban 1865-ben törölték el a rabszolgaság intézményét.

2020-ban 8,6 millió fő volt azoknak az Európai Unióban dolgozó munkavállalóknak a száma, akik nem uniós ország állampolgárai voltak. Ez a 20 és 64 év közötti munkaképes korosztály 4,6%-át tette ki. A családtagokat és a nem-dolgozókat is beszámítva a bevándorlók száma ennek többszöröse. Származási ország szerinti megoszlásuk nagyban függ attól, hogy hol, melyik évben milyen háború dúlt. 2015-ben Szíriából menekültek el tömegesen Európába, később Afganisztánból, jelenleg Ukrajnából.

Tagadhatatlan, hogy a menekültek befogadása nemes emberbaráti gesztus. De a migránsok száma ennél jóval nagyobb. (És a dolgok normális menete az lenne, hogy ha a háború sújtotta országban rendeződik a helyzet, akkor a menekültek is visszautaznak.) A menekültek befogadásának, sőt, csábításának fő oka az, hogy az európai népesség elöregszik, és a gazdaság munkaerőhiánnyal küszködik. (De ne feledkezzünk meg az okok között arról sem, hogy a háttérhatalmak céljának, a nemzeti identitás meggyengítésének egyik módszere a „nyílt társadalom”, a bevándorlás támogatása, az őshonos lakosság elvegyítése.) A tömeges elvándorlás e szegény országokat legfontosabb értéküktől, erőforrásuktól fosztja meg. A nem háborús menekültek a lakosság legmozgékonyabb, legagilisabb és legképzettebb rétegeiből kerülnek ki, akik az ottani gazdasági felemelkedés megvalósítói lehetnének. Bár a hasonlat brutális, ez engem az újkori rabszolgakereskedelemre emlékeztet. (Hasonló jelenség nyugat-kelet viszonyában az agyelszívás.)

Pedig az európai munkaerőhiány kielégítésére lenne más megoldás is. Először is, a nyugdíjkorhatár felemelése. Nem csak a várható átlagos életkor hosszabbodott meg jelentősen, de az egészségben eltöltött évek száma is. A mai hetvenesek a 2-3 évtizeddel ezelőtti hatvanasoknak felelnek meg, a nyolcvanasok pedig a hetveneseknek. Világszerte, de a gazdag országokban különösen, a 65 évesnél idősebb népesség száma nő a leggyorsabban. Mivel a jobb egészségi állapot miatt munkaképességük nagyrészt megmarad, ennek a rétegnek a foglalkoztatása olyan gazdasági lehetőségeket és dinamizmust tartogat, mint ami a nőknek a munkába való tömeges bevonásával történt a hetvenes években. A mai nyugdíjkorhatárokat akkor szabták meg, amikor a várható átlagos életkor még jóval alacsonyabb volt. Németországban pl. 1910-ben 47,4 év volt a várható átlagos életkor, ma

már 80 év körül van. És szinte hihetetlen, hogy a nyugdíjjogosultság még most is ugyanúgy 65 év, mint száz évvel korábban.

Ma a felsőfokú oktatásban a legtöbb nyugat-európai országban a hallgatók szinte tetszés szerinti ideig kitolhatják a diploma megszerzésének idejét. Ennek korlátozása is jelentősen javítaná a munkába állók arányát. De ne feledkezzünk meg arról a lehetőségről sem, hogy aktív családpolitikával az európai „őshonos” népesség is növelhető, és a munkaerő utánpótlásának mégis csak ez lenne a legcélszerűbb és természetes módja.

És hogy mi az ár, amit a befogadó országok e legújabbkori rabszolgákért fizetnek? A hatalmas szociális kiadások eltartásáért, akik nem tudnak, vagy nem akarnak munkát vállalni, a közoktatás színvonalának süllyedése a migrációs családból született gyerekek egyre nagyobb hányada miatt, a városok közbiztonságának romlása, a „no-go zónák” és a párhuzamos társadalmak kialakulása, a társadalom dezintegrálódása, a hagyományos európai értékek fellazulása. A haszon az őket foglalkoztató iparágakban jelentkezik. Szemmel láthatólag az EU migrációs politikáját nem a tagországok érdekei, hanem ez utóbbiak alakítják.

Evidencia, hogy a szegény országok lakosságán gazdaságuk fejlesztésével kellene segíteni. De vajon mi módon? Exportorientált feldolgozóipari kapacitások kiépítésével? Ez a megoldás már „foglalt”. Kína és a délkelet-ázsiai országok már évtizedek óta ezt teszik. a világgazdaság már így is az ő exportjuktól „szerved”. Az afrikai munkaerő kvalitásai masszív képzési programok ellenére sem érnék el a kívánt szintet, és az intézményi feltételek is hiányosak. Továbbá: a globális tőke Afrika világgazdasági szerepének nem ezt a feladatot szánta, hanem a nyersanyag-kitermelést és ásvány-bányászatot. Az exportvezérelt iparosítás tehát nem lenne járható út a kontinens számára, de a környezetbarát területi fejlesztés és az önellátásra törekvés megoldást kínálna.

Ugyanakkor a szub-szaharai övezetben népességrobbanás megy végbe. A kontinens népessége ma 1,2 milliárd fő, mely a század közepére 1,5-2 milliárdra fog nőni. Az EU 2021-2027-re szóló költségvetéséből 40 milliárd eurót – mintegy afrikai Marshall-tervként – Fekete-Afrika gazdasági fejlesztésére szántak. Ez a hét évre eloszló támogatás jelentéktelen. (Összehasonlításképpen: hazánk egy évi nemzeti terméke 170 milliárd dollár.) A szubszaharai térség ráadásul erősen el van adósodva: az államadósság 2007 óta emelkedik, és megközelítette a nemzeti termék 50 százalékát. Nagyságrendekkel nagyobb támogatásra, az államadósság fokozatos elengedésére és a külföldi működőtőke masszív beáramlására lenne szükség. Az EU figyelmét azonban jelenleg Ukrajna támogatása köti le. Bármennyire is hihetetlen, a közelgő afrikai népességrobbanásra válaszul az ENSz hatalmas szervezetétől és szakosított intézményeitől (lásd UNCTAD) nem telik többre, minthogy általános emberi joggá kívánják tenni a szabad országválasztást. Azaz, hogy az afrikaiak elmenekülhessenek a nyomor elől.

A migráció egyik oka a klímaváltozás, az időjárási rendellenességek fokozódása azokban a térségekben, ahonnan az elvándorlás elindul. Ez ellen is lehetne tenni, hiszen a legfejlettebb országok egyben a legnagyobb klímakárosítók (de Kína is ide tartozik). Ha

gazdaságpolitikájuk fokozottabban klímabarát lenne, az elvándorlást a szegény országokból mérsékelni lehetne.

Egy olyan összetett, globális problémával állunk szemben, amikor a fejlett világ demográfiai apálya a szegény országok népességrobbanásával találkozik; amikor a klímakatasztrófát előidéző országok az attól leginkább szenvedő térségek menekültáradatát váltják ki, és amikor a szegény országok iparosításának eredményeire a világpiacon már nem lenne elegendő kereslet. A megoldást e szegény országok nagyságrendekkel nagyobb támogatása és a helyi, az önellátást fokozó, környezetbarát területfejlesztés jelentené.

Göd, 2023. június 26.

Néhány vonatkozó írásom:

- Bármennyire is hihetetlen, a közelgő afrikai népességrobbanásra válaszul az ENSZ hatalmas szervezetétől és szakosított intézményeitől (lásd UNCTAD) nem telik többre, minthogy általános emberi joggá kívánják tenni a szabad országválasztást. Azaz, hogy az afrikaiak elmenekülhessenek a nyomor elől. Az exportvezérelt iparosítás ugyan nem lenne járható út a kontinens számára, hiszen a világgazdaság már így is Kína és a délkelet-ázsiai országok exportjától szenved, de a környezetbarát területi fejlesztés megoldást kínálna.
 [Migráció, világgazdaság, NGO-k.pdf](#)
- Peter Sloterdijk német filozófus, akit honfitársai „a nemzet gondolkodójának” tekintenek, és Heinrich August Winkler közismert liberális történész is a nemzetállamok védelmére kelt a mai politikai vitákban.
 [Bevándorlók és nemzetállamok.pdf](#)
- A migránsvitában elsikkad három fontos szempont: (1) Ha Európa befogadja a szegény országok mobilis és ambíciós kivándorlóit, akkor megfosztja őket felemelkedésük legfontosabb tényezőjétől. (2) Arra az EU-s fenyegetésre, hogy megvonják tőlünk a kohéziós támogatásokat, kormány szinten nem hangzik el a legfontosabb ellenérv, nevezetesen, hogy mi támogatjuk a fejlett tagországokat. (3) A nyugdíjkorhatár emelésével feleslegessé válna a bevándorlók beengedése.
 [Elsikkadó érvek a migránsvitában.pdf](#)
- Hogyan látja egy neves holland szakértő a világ migrációs helyzetét?
 [Migráció fölülnézetben.pdf](#)
- Mi történik Németországban a bevándorlókkal, hogyan boldogulnak velük, tart-e még a Wilkommenskultur lelkesedése.
 [Hogyan boldogulnak a németek a migránsokkal?.pdf](#)
- Német számítások a bevándorlók hasznáról
 [Számítások a bevándorlók hasznáról.pdf](#)
- Boualem Sansal "2084. A világ vége" című könyve igen sötét képet fest az iszlám jövőjéről. Számunkra az a fontos, hogy Európában képes lesz-e együtt élni a Nyugat ateizmusával és hedonizmusával. Bár az eddigi tapasztalatok túlnyomórészt negatívak, én mégis látni vélek olyan jeleket, melyek a békés együttélés felé mutatnak.
 [Az arab Orwell.pdf](#)

- Egy nevetséges alku körvonalai sejlenek fel előttünk: a németek és az EU – annak fejében, hogy a törökök korlátozzák további néhány millió menekült beáramlását – beengedik az EU-ba a 80 milliós muzulmán Törökországot.

 [Egy nevetséges alku körvonalai.pdf](#)

- Ne hódoljatok be!

 [Behódolás.pdf](#)

- Világszerte, de a gazdag országokban különösen, a 65 évesnél idősebb népesség száma nő a leggyorsabban. Mivel a jobb egészségi állapot miatt munkaképességük nagyrészt megmarad, ennek a rétegnek a foglalkoztatása olyan gazdasági lehetőségeket és dinamizmust tartogat, mint ami a nőknek a munkába való tömeges bevonásával történt a hetvenes években. Az elöregedés tehát nem gazdasági-költségvetési-szociális gondokkal jár; ellenkezőleg.

 [Az ezüst cunami.pdf](#)

- Beliczay Erzsébet – Kiss Károly: Wir schaffen das? – súlyos bajok a német közoktatásban (ismertetés, Der Spiegel Nr. 12 / 18.3.2023.) Utódaink Jövője 2023 4. szám, ápr. 16.